

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru streinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47.
Correspondențele sânt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 30.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Sibiu, în 3/15 Maiu.

Maiestatea Sa împărăteasa și regina noastră acum tocmai este oaspele părechi regale din România. Prin pitoresc muni del Sinaia împărăteasa noastră respiră aerul dulce din luna lui Maiu pe pământ românesc, și sufletul ei de bună seamă se ocupă cu poporul, pe pământul căruia, ea este primită cu dragostea și venerațiunea, de care e capace românul. Se cuvine deci, să luăm notiță despre visita împărătesei și reginei noastre la părechea domnitoare din România, și să o accentuăm, ca pe un eveniment îmbucurător, care pe lângă re-soanele de curtoasie mai are și acea parte bună, că dovedește intime relațiuni de pretinție între casa domnitoare de Habsburg, și cea de Hohenzollern, de cari e legată fericirea poporului român, viitoriul lui chiar.

În 2 Maiu, adică Sâmbăta a sosit împărăteasa noastră la Sinaia, acolo pe pământ românesc pe-trecu ea noaptea de 3/15 Maiu, acolo ziua de 3/15 Maiu până la 4 oare după ameză, când apoi plecă spre Viena.

A fost numai o întâmplare, că reginele românilor au petrecut la olaltă cea mai importantă și din viața poporului român din Ardeal, ziua de 3/15 Maiu.

A fost numai o întâmplare, că la granița Ardealului, la un loc de minune frumos, unde toate respiră libertate, toate îndeamnă spre libertate, doamnele românilor și au dat mâna de sorori.

Și ar fi păcat ca noi în ziua de 3/15 Maiu, când am scuturat lanțurile robiei, să nu spunem cetitorilor nostri, că serbarea noastră națională câștigă în farmecul seu prin aceea, că această și e și de sărbătoare pentru împărăteasa și regina noastră, fiind-ea oaspele reginei României, este serbare în-doită pentru regina României, având a face onorurile împărătesei și reginei noastre.

Este o întâmplare în cele din urmă, că în anul acesta ziua de 3/15 Maiu cade Dumineca, care este ziua Domnului, chemată a ne scutura de grijile obo-sitoarei munci de preste săptămână, și a o petrece mai mult în ocupațiuni sufletesci.

Bucuria noastră este întreită. Loialitatea noastră față cu casa domnitoare este din destul cunoscută, și nu lăsăm nici o ocaziune să treacă, fără a ne exprima loialitatea și alipirea cătră dinastie și tron.

Avem legături de sânge față cu poporul, în fruntea căruia e pusă regina, care în războiul cu turcii cu mâinile sale lega ranele, alina durerile os-

tașilor români, pe când soțul ei era în fruntea oș-tirei la Plevni. Ne sunt deci îndreptățiți simpatii pentru poporul român de preste munți, îndreptățiți ne este sentimentul de iubire și admirațiune față cu dina-stia din regatul vecin. Și suntem îndreptățiți să o spu-nem aceasta în momentele de fericire pentru noi, când doamna noastră petrece ziua de 3/15 Maiu în Sinaia la doamna românilor de dincolo.

Pe la noi suflă un vânt rece, care nu permite fragedelor mlădițe nobile să se desvoalte după firea și felul lor, și nu în măsura, cu care s'ar desvolta în o temperatură naturală și priincioasă, după cum ar cere luna lui Maiu.

Fără voia noastră trebuie să ne referim la „dilele babelor”, despre cari nu ne-am uitat a face po-menire în numărul 24 al zăuariului nostru din Mar-tiu a c, când am șis:

Dimineața vânt turbat, credea-i, că va să te răpească în norii negri, ce se involburau în atmosferă; pe la ameză scurtă liniște, soare blând și cald; mai apoi și până târziu noaptea ceață groasă de nori și ploae îndesată. Așa a decurs la noi alaltăieri ziua de 3/15 Martiu. Sub impresiunile tempestăii am recugetat mult la câte toate s'au întâmplat în lumea mare într'un restimp de 39 de ani, începând dela acel 15 Martiu, în care s'au proclamat principiile sublime: libertatea, egalitatea și frățietatea, până la alt 15 Martiu, în care pe la noi lumea puternică serbează cu o nemărginită însuflețire omorirea acestor principii. În cursul gândurilor noastre aflarăm prea puține din cele bune, multe și grele de ale suferinții, și prea debile base la o speranță bună în viitor.

Fără voia noastră trebuie să conturbăm bu-curia zilei, constatând vijelia, care devastează prin nobilele plantațiuni tinere, cari abia au început a și arăta primele flori, abia au început a ne îmbăta cu mirosul plăcut al acestora, și acum sunt amenințate de gerul, la care ne putem aștepta în urma vigeliei.

40 fără unul de ani au trecut, de când ziua de 3/15 Maiu ne-a redat libertatea. Atunci alt vânt sufla în Europa, alt vânt calduț a deștep-tat națiunea la viață după lungul somn al ernei suferințelor din veacurile trecute.

Și pomul națiunii noastre a început a se des-volta.

O odraslă în dreapta scoate muguri preste mu-guri, aceștia dau flori, și florile încep a se desvolta ca să aducă roadă. Asemenea alta în stânga. Și noi credeam, că va ține vântul cald, credeam, că vi-jelia nu ne va surprinde, tocmai când florile erau în desvoltare.

Austro-Ungaria, și pe care am publicat-o într'unul din nu-merile acestei reviste.)*

Am declarat de atunci că, într'un cât ne privește, nu am putut admite, ca cestiunea comerțului nostru de vite să se fi regulat după convențiunea cu Sârbia; că față cu legislațiunea noastră de poliție veterinară, avem dreptul de a fi tractați ca și Italia. Suntem convinși, că guvernul țării nu ar putea nici odată incheia, decât convențiune favorabilă și dreaptă în același timp; cu toate acestea nu credem de pri-sos a arăta, care ar fi neajunsurile, ce ar resulta pentru comerțul nostru de vite, când convențiunea veterinară ar fi aceea a Sârbiei.

Comerțul nostru cu Austro Ungaria se făcea în special cu cereale și în parte cu vite. După cum am arătat în articolul precedent, privitor la cestiunea respectivă a celor două țeri în fața tractatului de comerț, cerealele noastre se vând bine pe piețele occidentului, și când este vorba de Austro-Ungaria articolul, care ne interesează mai mult, sunt vitele. Prin urmare, în negocierile, ce se vor face, noi trebuie să dobândim condițiunile cele mai favorabile pentru esportul vitelor, căci într'altfel este de prisos un tractat de comerț între noi și monarhia vecină.

Noi nu înțelegem o convențiune veterinară, decât pentru ca comerțul de vite cu Austro-Ungaria să nu fie întrerupt chiar în casurile, când boala de vite s'ar fi manifestat într'un colț al

*) Nr. 4 al „Economiei Naționale” pe 1887

Dar să nu conturbăm bucuria prin constatarea tristei realități!

Să ne aducem aminte de 3/15 Maiu 1848, și să o serbăm în inimile noastre, și să o serbăm în-doit, căci în castelul Peleşului împărăteasa și regina noastră se bucură de ospitalitatea reginei și a regelui României.

Revista politică.

Cestiunea despre ocupațiunea Bosniei și a Herțegovinei se discută mereu în toate foile. Lucrul e foarte serios și probabil e, că cearta între foile di-feritelor guverne să pregătească calea unui înfrico-șat războiu. Foile rusesci susțin, că monarhia noastră a ocupat Bosnia și Herțegovina numai până ce se va fi restabilit ordinea și liniștea în aceste țeri. Re-lativ la acestea reproduce „Nordd. Allg. Ztg.” un articol din „Fremdenblatt,” în care mai declară, că Germania nici nu-și poate închipui ca provinciile: Bosnia și Herțegovina să se poată despărți de Austro-Ungaria și că alianța austro-germană tocmai așa apără aceste provincii ca pe ori și ce altă parte înș-gitoare a monarhiei austro-ungare: „Nat. Ztg.” vor-bind în aceasta cestiune, șice: Declarațiunile foilor ru-sesci sunt în contradicere cu articolul 25 al contractu-lui de pace din Berlin, când în ele se susține, că Austro Ungaria a ocupat aceste provincii, numai ca să se stabilească ordinea și pacea. În acest articol nu se amintescă lămurit cât timp se domnească Austro-Ungaria preste aceste provincii, și dacă congresul ar fi voit să decidă ca aceste provincii să formeze parte întregitoare din monarhia austro-ungară numai pentru un timp hotărit, ar fi specificat acea-sta în contract, întocmai după cum a specificat în art. 6 și 7, în care se recunoaște suveranitatea Ru-siei asupra Bulgariei numai pe un timp hotărit. Jur-nalul rusesc „Sviet” combatând părerile foilor ger-mane, adaugă, că Rusia la nici un cas nu trebuie să împartă cu Austro-Ungaria sfera de putere în peninsula balcanică. Acum e timpul mai potrivit ca Rusia să decline dela Bulgaria și să se ocupe de Sârbia. Să nu permită cu nici un preț ca Au-stro-Ungaria să se așeze în Bosnia și Herțegovina, căci atunci Bulgaria ar veni de sine cu totul sub in-fluența germană; e timpul ca Rusia să înlătore ocupa-țiunea austro-ungară din Bosnia și Herțegovina.

Cestiunea egipteană se descurcă anevoie. „Stan-dard” aduce vestea, că abia în zilele din urmă Sir Dr. Wolff a putut să înduplece Poarta, ca să se ocupe din nou cu Egiptul. Tot aceasta foaie asi-

FOIȚA.

Convențiunea veterinară dintre Austro-Un-garia și România.

„Economia Națională” publică următorul arti-col de dl P. S. Aurelian, delegatul României pen-tru încheierea convențiunii cu Austro-Ungaria:

Pentru a încheia un tractat de comerț cu România, Austro-Ungaria a cerut ca condițiune esențială, ca să se încheie și o convențiune veterinară, care să reguleze comerțul nostru de vite cu monarhia vecină. Delegații români, însărcinați cu negocierile tractatului de comerț, n'au vădut nici o imposibilitate într'aceasta, pe cât timp printr'o asemenea convențiune s'ar fi regulat în mod echitabil cestiunea comer-ciului nostru de vite cu Austro-Ungaria.

Așteptau să li-se propună vre-un proiect de convenți-une, când, după cum se șice, negocierile au fost întrerupte. Acum, când negocierile au fost reînceptute, s'a vorbit din nou despre încheierea unei convențiunii veterinare și se pare, că chiar s'ar fi făcut un proiect de convențiune de cătră dele-gații austro-ungari. Se pretinde chiar, că acest proiect ar fi sēmănând foarte mult cu convențiunea veterinară încheiată între Sârbia și Austro-Ungaria, și s'ar fi depărtând în mod radical de convențiunea veterinară încheiată între Italia și

țării. Căci dacă este vorba pentru starea normală, atunci, când nu se află vite bolnave în nici o parte a țării, apoi comerțul trebuie să fie liber. Din nenorocire cei dela Viena și Pesta înțeleg într'altfel convențiunea. Cu toate că în con-ferența veterinară ținută la Viena în 1872 s'a stipulat că, chiar când ecsistă pesta-bovină într'o țeară, importațiunea de vite nu va putea fi prohibită în mod absolut, ci numai să se ia măsuri pentru a nu se introduce vite bolnave, totuși Au-stro-Ungaria dorește a-și rezerva dreptul de a opri cu deseveș-șire importul vitelor din România, pe dată ce se va fi ară-tat boala într'o parte a țării.

Cu o asemenea latitudine lasată Austro-Ungariei, gra-țiere vor sta mai mult nemse, căci în totdeauna se va gasi, că în cutare comună au fost câteva vite bolnave. Nu se pune însă o țeară întreagă în carantină, pentru că într'o comună oare-care s'ar fi ivit câteva casuri de pesta-bovină, ori altă boală lipicioasă.

Austro-Ungaria dorește a-și mai rezerva dreptul, ca în cazul când Germania, spre esemplu, ar opri înțrarea vitelor austro-ungare, și dēnsa, Austro-Ungaria să oprească înțrarea vi-telor din România. Întrebăm: cum s'ar putea admite, ca comer-ciul nostru cu monarhia vecină să se subordoneze dispoziți-urilor, ce s'ar lua de cătră Germania sau alte țeri?

După ce s'ar pune atâtea pedeci esportului nostru de vite în Austro-Ungaria, totuși nici aceste măsuri nu par su-ficiente; căci ca și în Sârbia, se mărginesc comerțul cu vite prin măsuri, cari nu dovedesc decât dorința de a împe-deca cu ori ce preț trecerea vitelor noastre în țeara vecină.

gură, că lucrurile așa, după cum s'au început, vor duce la scop; dar unele depeși din Constantinopol vestesc, că sultanul stăruiește ca englezii să se retragă cu totul pe timp determinat. În urma acestor deslușiri tare se tem foile engleze, să nu pună altă putere mâna pe aceasta țeară.

Din Paris se vestesc următoarele: scirile din Bulgaria asigură, că Sobrania se va concheta în curând și va proclama independența Bulgariei și a Rumeliei orientale; iar coroana o va oferi ducelui de Montpensier sau ducelui de Chartres.

Sinodul archidieceșan.

Ședința a IX-a, ținută la 20 Aprilie.

(Urmare)

La ordinea zilei se pune raportul comisiunii scolare, care prin raportorul seu, deputatul Ioan Popea, referază asupra cererii stipendistului Petru Span, pentru acordarea unui ajutoriu de 200 fl., ca în decursul ferilor de vară să cerceteze cursul pentru lucrurile de mână din Lipsca, și comisiunea propune: a se încuviința aceasta cerere.

Presidiul observă, că intențiunea petentului e foarte salutară, dar luând în considerare starea noastră finanțială și lipsele noastre mai întietoare, ce le avem și cari toate pretind spriginul nostru, crede, că astăzi e imposibil de a i-se satisface petentului, dar și de altmintea cestiunea aceasta încă nu se află studiată și regulată definitiv.

Dep. Gerasim Candrea observă, că cunoaște pe petentele personal și are cele mai bune păreri despre dânsul, și îi laudă zelul și interesul, ce se vede, că-l desvoaltă la studiu, dar așa crede, că biserica și-a făcut din destul datorința atunci, când i-a conferit un stipendiu de 500 fl., din acest stipendiu se poate susține cinstit, și dânsul dacă îi stă în putință ca să se cualifice cu ușurință și în aceasta direcțiune, însuși va trebui să simtă că aceasta e datoriu să o facă, fără de a mai recurge după alt stipendiu, pentru că 500 fl. e frumos stipendiu și câți tineri sunt, cari studiază cu stipendii de câte 100—200 fl., sau poate chiar fără de nici un stipendiu; apoi vorbitorul așa își aduce aminte, că există un conclud sinodal, care dispune, ca unul dintre stipendiile de 500 fl., să se dea unui tiner, care să se cualifice și în acest ram. Vorbitorul mai amintesc și cea împregiurare, că în timpul din urmă s'a observat, că tinerii absolvenți de universitate pășesc cu mari pretensiuni, când e vorba să se aplice, și dacă nu li se poate da dintr'una o aplicare după pretensiunea lor, îi vedem, că în cea mai mare parte trec în România sau alt undeva, și nici unuia nu-i mai trece prin minte, că a studiat cu mijloace publice și ar fi datoriu să reflecteze și la angajamentul seu moral, și astfel, dacă stipendistul, despre care e vorba, ne vine cu astfel de cereri, se vede, că și dânsul e unul, care și formează oare cari pretensiuni mari, și așa, întemplantu-se, ca după absolvare să nu poată primi imediat o aplicare, ce să-l satisfacă, poate — nu țice cu siguranță — ușor ni-se poate întâmpla și cu dânsul ca și cu alții. Dar și de altmintea împărtășesc vederile Escl. Sale, că avem alte lipse mai întietoare, ce reclamă spriginire, pentru aceea e în contra propunerii comisiunii.

Dep. Mateiu Voileanu din considerare, că aceasta cerere a intrat deadreptul la sinod, propune: ca

să se transpună consistoriului spre rezolvire în legătură cu concludul sinodal în acest obiect din anul 1886.

Dep. I. Popescu accentuază, că dânsul pune mare pond pe acest ram al instrucțiunii, ce astăzi mai bine se predă chiar în institutele din Germania, și află de lipsă, ca să se introducă și la noi cât mai curând, și vorbitorul și aduce aminte, că era vorba odată să se trimită un profesor de aici spre acest scop cu 300 fl.; și astfel și din punct de vedere al economisării spriginesc propunerea comisiunii.

Constatându-se în decursul desbaterilor, că sinodul nu e capace a aduce concluse valide, fiind și timpul foarte înaintat, ședința se ridică anunțându se cea procsimă pe mâne la 9 oare.

La ordinea zilei continuarea desbaterii acestei cestiuni și raporturile comisiunilor.

Ședința a X-a, ținută la 21 Aprilie.

Ședința se deschide la 9 oare a. m.

Se cetesce protocolul ședinții a VIII-a și

Se autentică.

Deputatul V. Dămian face următoarea interpelare:

Cari sunt cauzele de nu s'a pus până acum în lucrare concludul sinodal din 1885, referitoriu la proiectul de „statutul institutului de pensiune gr. or. român din Transilvania“;

are să vină acest obiect la desbaterea sinodului încă în sesiunea presentă?

La aceasta presidiul răspunde:

Consistoriul archidieceșan în urma însărcinării Ven. sinod din 1885 a însărcinat o comisiune din sinul seu, ca să pregătească un comentariu la acest proiect, comisiunea aceasta însă în timpul mai din urmă a venit cu un raport, prin care face propunerea ca acel proiect să se dea publicității și numai după ce se vor vedea observările provenite din public, va putea ca să facă comentariul cerut, respective să dea explicările necesare. Consistoriul a aflat, că comisiunea a cuprins lucrul chiar invers, căci fără de explicări acel proiect de statut nici la un cas nu se poate da publicității, pentru aceea i-s'a restituit pe lângă însărcinarea, ca să satisfacă mandatului consistorial. Obiectul se află dar în lucrare și nu e pierdut din evidență.

La punctul 2 află de prisos a mai da deslușiri, pentru că e evident, că nu se poate prezenta în aceasta sesiune.

Interpelantele se declară mulțamit cu răspunsul, observă numai, că s'a vădut îndemnat a face aceasta interpelare, pentru că o ordinațiune ministerială dispune, ca institutele medii să-și creeze fiesce-care fond de pensiune, sau să se alătore la fondul de pensiune regnicolar, și încât pentru gimnaziul din Brad consistoriul a dispus, ca să se alătore la fondul general archidieceșan, ce este de a se înființa, și pentru aceea dânsul privesc cauza aceasta de urgentă.

Dep. Ioan Popea face următoarea interpelare:

În una din ședințele sinodului archidieceșan din anul 1879 am fost făcut o propunere, ca să se scurteze serviciul bisericesc, pentru ca să se câștige timp pentru ținerea de predici.

Escelența Voastră ați arătat atunci, că nefind sinodul competent a lua în desbatere cestiunea aceasta și a delibera asupra-i, veți îngrijii a o rezolvi pe calea sinodului episcopesc.

După 5 ani, în anul 1884 am interpelat pe Escelența Voastră despre pașii făcuți în privința promovării acestei cestiuni.

Escelența Voastră ați fost răspuns atunci, că schimbări în celerituaie, oricât s'ar arăta de necesarii ați, nu se pot face cu grabă, căci cer o studiere adâncă, înțelegere între Archiereii nu numai ai celor din metropolia noastră, ci și ai celor vecini și în fine luarea în seamă a dorințelor poporului.

Nemulțamit cu răspunsul primit, am făcut o propunere ca Escelența Voastră să binevoiați a primi însărcinarea a aduce propunerea mea făcută deja în anul 1879 în privința scurtării serviciului bisericesc, la desbatere înaintea sinodului episcopilor, cât mai îngrabă, și a stăruia, să se delibereze asupra-i; ear' Venerab. consistor archid. se atragă prin o circulară atențiunea preoților și protopopilor asupra necesității de a se ține cuvântări duminicele și sărbătorile în toate bisericile din archidieceșă și a avea în evidență prin organele sale pe toți acei preoți, cari și vor face datoriu în privința aceasta

Întreb pe Înaltul Presidiu:

Ce pași s'au făcut din partea consistoriului în privința esecutării concludului sinodal din 1884, referitoriu la ținerea de cuvântări din partea preoților în zile de dumineci și de sărbătoare?

Presidiul declară, că la moment nu poate da răspuns la aceasta interpelare, până ce nu va consulta actele ca să vadă, ce s'a făcut în aceasta cestiune.

Deputatul V. Dămian în necs cu interpelarea de mai sus face următoarea propunere:

Consistoriul se însărcinează a satisface la procima sesiune concludului adus în sinodul archidieceșan din anul 1885 Nr. 120 al protocolului, referitoriu la proiectul de „statutul institutului de pensiune gr. or. român din Transilvania,“ — carea punându-se la ordinea zilei se primesc.

Dep. Ioan Popea luându-și ansă asemenea tot din interpelațiunea sa de mai sus face următoarea propunere: să se esecute fără amânare concludul sinodului din 1884, privitoriu la ținerea de predici în zilele de dumineci și sărbători, respective să se raporteze la procsimul sinod.

Declarându-se aceasta propunere de urgentă se pune la ordinea zilei.

Deputatul I. Hannia află, că între împregiurările noastre de astăzi aceasta propunere e nepacticabilă, atât din considerare la împregiurările, în care trăiesc poporul nostru, cât și mai ales din considerare a cualificațiunii preoțimeii noastre de astăzi, va veni poate timpul, când preoții vor fi dotați astfel, în cât să poată trăi exclusiv chemării lor, dar până ce preotul din cauza dotațiunii celei slabe mai trebuie să se îngrijească și de asigurarea subsistenței sale, până atunci nu se poate pretinde dela dânsul, ca să se ocupe cu ținerea de predici, cum o fac aceasta preoții altor confesiuni bine dotați, se țin și astăzi cuvântări la ocațiuni binevenite, fără de a li-se impune preoților special, și astfel află de prisos aceasta propunere.

Deputatul I. Rațiu, ținerea de predici este lucru esențial pentru ori ce biserică, și fapt este, că la noi astăzi numai la morți se mai țin cuvântări,

Astfel s'ar cere, ca să nu putem introduce decât vite grase. Cine are să decidă și după ce norme, care vită este grasă sau mai slabă? Cum am putea noi consimți, ca comerțul nostru să fie lăsat a fi judecat de pe o calitate atât de variabilă. Înțeleg să ia măsuri, ca să nu treacă vite bolnave; dar a me îndatora să nu duc decât vite grase, aceasta nu poate fi admisibil.

S'ar mai cere, ca vitele să nu poată fi îndreptate decât acolo, unde se află măcelării (abatoriuri) publice. Cu alte cuvinte ca eu, comerciu de vite, să fiu îndatorat a me duce la cutare abatoriu, ear să nu pot a-mi duce vitele la tîrg spre a le vinde cum voi putea. Me silesci să me duc de-a dreptul la căsăpie, pentru ca acolo să mi se facă toate neajunsurile, fără să pot cere dreptate.

Se mai pretinde, ca pentru fie-care cărd de vite, ce s'ar esporta, să se ceară o autorizare specială, arătându-se locul, unde au să fie tăiate vitele și în ce număr. Se poate lua în serios o asemenea formalitate? Dar ce comerciu mai poate fi acela, care ar depinde de autorizarea autorităților străine? Ori pot importa vite în Austro-Ungaria, ori nu pot importa, dar ca să mi-se impună atâtea forme, aceasta nu poate fi admis.

Spre a se jigni și mai mult comerțul cu vite, se cere ca vitele grase să nu fie introduse în Austro-Ungaria, decât prin câteva puncturi și numai cu drumul de fer sau cu vaporul. Astfel s'ar îndatora proprietarii de vite din Gorj, ca să vină cu rimătorii lor la Severin și apoi de aci să-i pună în vagoane. Am înțelegere o asemenea măsură în timp

de epizootie; dar în timp normal? Cine nu-și dă seamă, că târînd pe proprietari să vină cu vitele din depărtare, ca să le transpoarte cu trenul sau vaporul, este a le sporii cheltuelile, a face vitele să slăbească, în fine a face dificultăți comerțului? Apoi nu acesta poate fi scopul unei convențiuni veterinare.

Toate aceste îndatoriri, ori cât de grele se par, s'ar impune numai României; lăsând Austro-Ungariei libertatea de a face comerțul de vite cu noi fără să fie supusă la formalitățile vecsatorii espuse mai sus. Și aceasta pentru că cei dela Pesta privesc România ca bantuită de boalele epizootice și ca neavînd putere să ia toate măsurile de rigoare pentru stîrpirea unor asemenea boale. Aceasta nu o putem admite.

Noi avem o legislațiune veterinară din cele mai severe; o aplicăm riguros, ca în ori care altă țeară civilisată. Dovadă, că de abia se declară boala în vre-o localitate și în scurt timp este combătută cu succes. De altă parte țeara noastră nu se află într'o situațiune mai desavantajoasă decât Austro-Ungaria întru cât privesc vecinătatea cu Rusia, care este focariul epizootiei. Astfel fiind, nu putem admite măsuri contra vitelor noastre ca cele care se susțin la Pesta.

Pentru ca înțelegerea să se poată stabili între noi și vecinii nostri, nu este alt mijloc, decât a se lua ca basă convențiunea veterinară încheiată între Austro-Ungaria și Italia. După această convențiune în timpul normal, adecă atunci; când nu există boala epizootică, trebuie ca comerțul de vite să fie liber, adecă ca vitele să poată fi introduse în

Austro-Ungaria fără alte formalități, decât plata tacselor va male, dacă vor fi. Ear în timp anormal, când epizootia există undeva în țeară, atunci se pot lua măsuri de apărare, însă ținându-se la stipulațiunile conferinței veterinare dela Viena din 1872.

Aceasta este singura soluțiune, care ar garanta siguranța comerțului nostru de vite. Într'altfel, dacă s'ar adopta convențiunea cu Sârbia, putem fi siguri, că granița va fi mai mult închisă, și vom avea în fie-care țic neînțelegeri cu vecinii nostri. Noi căutăm siguranța comerțului și buna înțelegere, și dacă aceasta nu se poate, atunci este preferabil să stăm, cum ne aflăm, căci tot suntem mai bine, decât când am fi legați printr'o convențiune oneroasă.

Noi bănuim, că dacă cei dela Pesta stăruiesc, ca să închee cu noi o convențiune analoagă cu aceea a Sârbiei, cauza este, că doresc a-și păstra cât mai mult tîrgul Austro-Ungariei, depărtând prin formalități concurența, ce li s'ar face de vitele noastre. Această bănuială este întemeiată nu numai pe discursurile rostite în camera dela Pesta, dar chiar pe comitele Széchenyi, care a declarat pe față, că caută a ocroti producțiunea națională. Are dreptate ministrul, însă atunci când nu voesci să acorzi unei țeri nici comerțul cu vite, nu trebuie să-i ceri în schimb să deschidă granița tuturor produselor austro-ungare. Ori ce s'ar țice, am învățat puțină carte, nu mai putem fi tratați ca popoarele orientale, căroră li se impun tractate de comerciu după placul și conveniențele statelor puternice ale Europei.

pentru aceea densul află chiar din contră foarte salutară aceasta propunere, ar trebui însă, că aici în centru să se facă începutul, unde este concentrată elita preoțimei noastre, căci atunci ar avea ocaziune a învăța și a se deprinde și clericii, cari devenind preoți și dacă nu chiar în toată ziua, dar cel puțin din când în când ar fi în stare să țină câte o cuvântare.

Sinodul primesce propunerea deputatului Ioan Popea.

Presidiul în necs cu propunerea deputatului P. Cosma din ședința precedentă, aduce la cunoștința sinodului, că nu este nici un deputat, care ar absenta fără concediu.

Dep. P. Cosma observă, că deputații V. Almășan și S. Muntean au cerut concediu numai pe 5 zile, care a expirat deja fără a-și renoi cererile de concediu, deci propune a se aplica față de dânsii §-ul 8 din regulamentul afacerilor interne, privindu-se acești deputați ca și când și-ar fi depus mandatul.

Dep. Z. Boiu propune a se trece de astădată preste aceasta afacere la ordinea zilei până la o eventuală interpretare a acestui § din regulamentul, și să se ia la cunoștință notificarea presidiului.

Se primesce.

La ordinea zilei se pune raportul comisiunii scolare, referitoriu la cererea stipendistului Petru Span pentru un ajutoriu de 200 fl. și reasumându-se desbaterea din ședința precedentă și punându-se la vot propunerea făcută, se primesce propunerea deputatului Gerasim Candrea.

La ordinea zilei se pune raportul comisiunii petiționare, carea prin referentul seu Vas. Dămian raportează asupra cererilor:

1. Rugarea văduvei protopopese după fostul protopresb. al Făgărașului Petru Popescu pentru un ajutor din oare care fond al archidiecesei;

2. a comitetului par. din Mihăesci ppresb. Dobrei, pentru a-i să mijloci asignarea ajutoriului de 200 fl. votat în sesiunea din anul 1886 a sinodului archidieceșan;

3. a comit. paroch. din Erdő-Sângiorgiu pentru un ajutor de 200 fl. din oare-care fond, pentru repararea turnului;

4. a capelanului din Gerő-Oșorheiu, Iosif Stănescu pentru un ajutor în calitatea lui de catichet;

5. a parochului din Șimon, Ioan Moșoiu pentru un ajutoriu de 100 fl.;

6. a comit. paroch. din Tisza pentru un ajutoriu de 400 fl. spre scopul zidirii scoalei;

7. a protopresbiterului tractului Mercurei I. Droc pentru un ajutoriu permanent eventual până la oare-care timp când comuna bis. va fi în stare să acopere din mijloacele proprii salariul învățătoresc din Mercurea;

8. rugarea lui Ioan Rohan din Galaț pentru un ajutor pe seama familiei sale nenorocite prin foc;

9. a ppresb. Dobrei R. de Crainic pentru un ajutoriu de 200 fl. spre acoperirea restanțelor din salariile învățătoresci;

10. a parochului din Risca, Nicolae Florea pentru un ajutoriu de 100 fl. din oare care fond archidieceșan;

11. a mai multor parochieni din Vințul de jos pentru un ajutoriu spre scopul cumpărării unui loc pentru zidirea unei biserici;

12. a parochului din Leșchia Gavril Stef pentru un ajutoriu spre scopul cumpărării de realități ca porțiune canonică;

13. a Elisabetei Cucuian din Vințul de jos în cauza sa divorțială;

14. a lui Vasilie Chelemen din Chibelea în cauza sa divorțială;

15. a învățătorului din Purcăreni Alexe Viju în cauza procesului pentru prescurtarea competențelor sale cantonale;

16. a mai multor parochieni din Călnic în cauza alegerei de învățător;

17. a parochului din Beian Nicolau Berariu pentru un ajutoriu anual de 100 fl.;

18. a mai multor credincioși ai bisericii noastre din Poptelec pentru grabnica întregire a parochiei;

19. a mai multor parochieni din Hermanul sășesc, spre a să cassa alegerea de paroch, a să escrie alt concurs, și alesul Alecsandru Dogariu a să eschide dela concurs;

20. a mai multor parochieni din Petea de Câmpie pentru a să dechiara această parochie de vacantă;

Toate aceste petițiuni la propunerea comisiunii,

Se transpun consistoriului archidieceșan spre competență afacere.

21. Rugarea sinodului parochial din Turda, pentru a să lăsa realitățile cumpărate din fondul „Rudolfin” ca porțiune canonică în folosința parochului actual.

Presidiul arată scopul, pentru care s'au procurat aceste realități, dar observă totodată, că și comuna bisericească a contribuit cu ceva la aceasta, pentru aceea ar fi bine dacă comisiunea și-ar formula propunerea relativ la aceasta rugare într'acolo, ca să se transpună consistoriului spre dare de informațiune, că apoi consistoriul pe baza actelor să afe un espedient, pentru regularea acestei afaceri.

Raportorul V. Dămian în numele comisiunii adoptează propunerea indicată de Escl. Sa, care punându-se la vot se primesce.

Urmează la ordinea zilei raportul comisiunii, care prin raportorul seu P. Gligor, raportează asupra proiectului de buget al consistoriului archidieceșan pro 1888; și comisiunea propune ca fiind împărțit bugetul de comisiune între membrii sinodali să se privească de cetit, și să se primească de basă la desbaterea specială.

Se primesce

Intrând în desbaterea specială, pe lângă puține modificări se primesce în forma propusă, și se alătură la protocol.

Ședința se ȳncepe la 12^{1/2} oare d. m. anunțându-se cea procimă pe după ameași la 4 oare. La ordinea zilei alegerea unui asesor mirean în senatul scolar și a unui asesor preoțesc în senatul episcopesc, și rapoartele comisiunilor, ce mai sunt neroluate.

Reflecțiuni

la corespondența „De sub Retezatul” 5 Aprile 1887.

Ideile, pe cari m'am omțit îndemnat ale da publicității, nu a fi stărnit oare-cari nepărați în sinul învățatorimeii noastre. Declar, că intenția mea nici când n'a fost de a ridica învinuiri, decât asupra acelora, cari le merită. Aceasta o poate vedea cetitoriu atent din lucrarea respectivă, unde apriat se spune, cui sunt și cui nu adresate cuvintele învinuitoare.

Dacă însă dlui „I. P.” nu-i place a fi numărat în șirul celor puși sub tutelă, nu este vina mea ci vina d-lui. Chiar și densul relative, recunoaște adevărul afirmațiunilor mele și când o face aceasta, nu face alta decât adauge o noaue probă convicțiunilor mele.

De altcum în întreaga lucrare nu respiră întru atăta învinuire asupra învățatorimeii, cât mai vėrtos asupra unei manciții, în modul de pregătire a aceleia. Și cum că nu stăm atât de splendid cu calificațiunea învățătorilor nostri și nici chiar cu fructele dobândite de școală, să-mi fie permis a o accentua și de astă dată.

Poporul german, care lucră de veacuri pe câmpul educațiunii, în frunte cu bărbați ca Comenius, Ratic, Fridrich August Wolf, Franke, Pestalozzi, Herbart, Ziller, Stoy și alți mulți, chiar și acum e nemulțemit cu starea actuală a școalelor. De aci o tendință dintre cele mai puternice de a supune învățământul unei reforme radicali, prin carea să se dea o noaue viață tuturor școalelor, din care apoi să răsară o generațiune deamă de veacul, în care trăim.

În fața acestui fapt este bine, ca totdeuna să nu trecem modestia, calitatea trebuinciasă unei națiuni tinere și să ne închipuim a fi stănd, cine scie pe ce treaptă înaltă a culturai. Aceasta mai cu seamă și din acel punct de vedere, ca nu legănați în credința aceasta să dormim somnul omului fără de multe griji. Ne cam place noue românii — să o spunem franc — de a ne mândri, cu cine scie ce rezultate dobândite pre terenul cultural; pe când în fond dacă am căuta, nu sciu cu ce părere ne-am alege; să continuăm oare cu credința aceasta, sau mai bine, să punem umer la umer, spre a înainta cu mai mare celeritate opera începută.

Scit este, că forțele noastre trebuiesc accelerate, ca să ne putem apropia de popoarele depărtate de noi.

Din aceste considerante, să nu ne închipuim, că vom fi în stare să ne înălțăm la nivelul popoarelor civilizate, și să ne înălțăm la nivelul pedagogice.

Chiar și „deprinderile în cugetare, vorbire și exprimarea ideilor cu graiul și în scris, etc. etc.”, pe cari domnul „I. P.” pune atăta pond, încă nu demustră multă înțelepciune pedagogică. Și dacă poate densul s'a învėrtit mai mult ca mine printre învățătorii, apoi nice mie nu mi-a lipsit ocaziune de a me îndulci pela reuniuni învățătoresci și alte ocaziuni de metoadele acestora, și preste tot de necunoștințele lor pedagogice.

Să mai cuvine se fac mențiune și de aceea, că judecata proprie în cele mai multe casuri înșală nefiind preste tot ușor a te desbrăca de egoism și amorul propriu, când însuși esci obiectul apriției. De aceea cred, că o tragere de seamă cu aine însuși, este bine să fie cât de rigoroasă, ca cu atăta mai cu putere să te obosesci întru realizarea țintei propuse.

În fine cred de lipsă a mai adauge și aceea, că lucrarea mea nu a pornit decât dintr'un simțământ de bunăvoință față de învățatorimeea noastră și dacă dulceața a fost amestecată și cu puțin amar, apoi aceasta nu cade întru atăta în conta învățatorimeii, cât mai cu seamă a altor împregiurări. Cunosc și eu în deajuns starea nemulțămitoare a învățătorilor nostri și doresc din inimă să se schimbe în spre mai bine.

S.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Român.”

De sub poalele „Surului,” 1 Maiu. (Adunarea generală a despărțământului III Avrig a Reuniunii învățătorilor români gr. ort. din districtul Sibiului. Părăstas pentru George Lazar.) Unul din cele mai sublime simbole ale națiunilor culte este faptul, prin care ele glorifică virtuțile oamenilor devotați operei grele de a ridica neamul lor la un grad de desvoltare spirituală, ce luminându-le mintea, le escită interesul față cu datorințele proprii ca estmod să-și cunoască și drepturile de esistență.

Lucruri colosale antice dovedesc despre spiritul măreț, la care s'au avėntat unele popoare din vechime. Tot astfel vedem și pe popoarele timpului mai nou, eternisând numele bărbaților mari prin scrieri și prin monumente. În șirul acestor popoare vedem și pe poporul român, carele ca unul mai târziu desceptat — nu din vina lui — din întunecul nesciinții ajuns la cunoștința de sine, rădicându-și capul ca o plantă ce au fost strimțorată de multele vitrigități, ce îi împedecau desvoltarea.

Veacul trecut a dat și poporului român bărbați mari devotați binelui acestuia, între cari au fost și George Lazar, marele dascăl român. El neputându-și afla adăpost în patria sa, trecu munții și se duse în Bucuresci.

Se poate, că adeseori căderea unor oameni este o operă a providinții, pentru ca să redice pe alții precum vedem din întemplantarea cu George Lazar. Mare necesitate avea poporul român de aici de el, Providința veștă însă, că poporul de dincolo de Carpați avea și mai mare lipsă de un George Lazar. A trebuit deci să meargă la românii de acolo ca precum Radu Negru cu spada, așa el cu cartea în mână să spună românilor, că sunt români.

I-a desceptat din somn, i-a scăpat de perirea națională; și ei l-au ascultat, eară după moarte l'au glorificat ridicându-i monumente. Soartea lui George Lazar fu ca se moară în comuna sa natală Avrig și aci să se înmormenteze de cătră ai sei. La anul 1823 au murit și de atunci mormentul lui stă ca o lumină stinsă în curtea bisericeii, câțva pași dela ușa acesteia. La anul 1865 marele bărbat de stat Rosetti din România i-a ridicat monumentul cu cunoscuta inscripțiune, ear pe peatra resturnată pre morment a pus să scrie următoriu distichon: „Precum Christos pe Lazar din morți l'au înviat, așa tu România din somn ai deșteptat.”

Poporul nostru eternisează mormintele părinților sei prin monumente simple, o cruce de piatră sau de lemn, ori plantează câte un pom; el are însă și alte monumente, după credința ortodocșă el face pomeni pentru repoați numite „părăstas.”

Datorința împreunată cu stima față de națiunea sa și față de bărbații ei devotați, a fost impulsul, când învățătorii despărțământului III Avrig ai reuniunii districtuale Sibiului în adunarea lor generală din anul 1886 în conțelegere cu dl protopresbiter Ioan Cădea au decis terminul adunărilor pe ziua de St. George 23 Aprile, în fe-care an, cu scopul de a să țină atunci și părăstas pentru George Lazar.

În 11 Aprilie a. c. s'a convocat adunarea generală amăsurat programului, învățătorii se pregătiră de părăstas și Joi în 23 Aprilie a. c. ziua de St. George după st. liturgie dl protopop Ioan Cădea ca preot slugitoriu anunță poporului, că astăzi se va face părăstasul pentru George Lazar. Poporul mișcat de acest anunt ramase toti cu mici cu mare nemulțămire în biserică și așteptau cu dor actul. Dl protopop eși însoțit de părintele seu preotul Michail Cădea îmbrăcați în vestminte bisericesci înaintea poporului, la mormentul lui George Lazar; se începu parastatul, care se făcu în toată forma. Dl protopop ar servit în un mod foarte plăcut poporului, eară cântările funebrele le escute parăstatoriu tractuali, și ale ecteniilor corul elevilor scolarii de aici.

După otpust directorele scolar și președintele reuniunii despărțământului Ioachim Băcillă ceti un discurs despre viața lui George Lazar, apoi corul învățătorilor mai întonă „În veci pomenirea lui.” Poporul remase tare mângăiat de frumoasa slujbă, ce se făcu marelui dascăl român de frumoașă slujbă, apoi se depărtă dicend: Dumneșeu să-l ierte!

Monumentul lui George Lazar însuffă omului o sfială și totuși o cugetare atăta de măreață, încât

il cuprinde o stimă, o venerațiune tainică, din carea resulta o înbărbătare cătră înaintare, un entuziasm pentru poporul nostru. Eară de altă parte durerea sfâșie inima omului; vedând că spiritul lui cel luminător n'a putut prinde rădacini la părinții, frații și nepoții lui, căci respins de egoismul secolar, a trebuit singur să se esileze.

Tu! umbra lui George Lazar! scoală de veți, că nici astăzi nu este mai bine!

Nu pot trece cu vederea o împregiurare plăcută, anume, Dl inginer dela gara Sinaia din România, Vasile Mihail, pe când se servia parastasul, a sosit în mijlocul nostru. El venise la înmormântarea mamei sale, carea avea să se facă chiar în aceeași zi, și eată „sic fata tulerunt“ nepotul marelui dascăl George Lazar, asistă la parastasul unchiului seu.

După 10 oare a. m. finindu-se parastasul, se deschise adunarea reuniunii prin o vorbire scurtă, dar accentuată a președintelui, se făcu raportul din partea comitetului, și s'a proces la prelegerile practice.

Membrul Ioan Budac a preles din religiune despre „creațiunea omului celui dintâiu, urmările păcatului.“ Ne fiind prezenți unii membrii prelegători, adunarea a decis ca obiectele anunțate să se preleagă de alți membri prezenți. Așa T. Doican a preles din religiune despre „iubirea crescinească.“ E. Roman din limba maternă cu începătorii despre „semne, respective despre litere.“ Aceasta prelegere a reușit foarte bine și mai cu seamă începutul a fost foarte practic. Urmară apoi discușiunile libere, la cari luară parte mai mulți învățători. La 1 oară d. a. se închise ședința.

După amiazi la 3 1/2 oare se deschise ședința, și se începură prelegerile. Membrul reuniunii I. Vodă a preles din limba maternă, formarea dicerei și amplificarea ei. N. Trombiș din comput cu începătorii. I. Budac din limba maghiară „introducerea în scrierea, și cetirea“ corectă. N. Dragoș din Geografie — Europa. V. Opriș din Istoria naturală „animalele domestice și cele sălbatică.“ Apoi urmară discușiunile libere, la cari luară parte mai mulți învățători.

La adunare, respective la ședințe a luat parte și Dl protopop Ioan Căndea și parochul de aci Mihail Căndea, precum și alți învățători străini. După eshaurarea obiectelor de prelegere se alese un membru în comitetul despărțământului în persoana învățătorului Nechit Spërlea, se încassară tacsele dela unii membrii, apoi președintele închise ședința cu puține cuvinte, prin care arată regretul față de prea puțină interesare a unor învățători, față de chemarea lor

cea-ce mulți membrii mai accentuară. Nu se poate nega, că mulți învățători sunt așa puțin dotați, încât trebuie să îngrijască de traiul vieții și pe altă cale. Sunt însă mulți învățători cu stare bună și acestia prea puțin preț pun pe chemarea lor de învățătoriu. De aceea adunarea a și luat conclud, ca să se aplice cu toată strictetea dispozițiunile legii în astfel de casuri, și dl protopop a accentuat, că acelea se vor efeptui în mod satisfăcător. Se sperăm dar, că în viitor nu va lipsi nici un membru dela împlinirea datorinții; astfel făcând, vom putea progresa în ceea ce privește creșterea poporului. După 5 oare d. a. membrii despărțământului nostru se îndepărtară la ale lor, ducând cu sine o suveniră plăcută în ziua de Sf. George, pe carea au serbat'o, atât prăsnuind, cât și făcând bine după principiile salvatorului lumei.

Mutius.

Varietăți.

* Archiducele Albrecht a sosit la Deva în 12 Maiu și a fost întâmpinat la gară de fruntașii autorităților bisericesci, civile și militare. Recunoșterea terenului din jurul Devei s'a făcut în ziua sosită după ameași. Comisiunea pentru recunoșterea va călări în spre Dobra, apoi spre pasul Branicica, unde probabil se va întâmpla cea dintâiu ciocnire între corpurile de armată 7 și 12. Se vor mai face recunoșterile dela Hunedoara, apoi archiducele va sosi la Oreștie.

* Sinodul din România.) Sfântul sinod al bisericeii autocefale ortodoxe române este convocat în sesiunea de primăvară pentru ziua de 5 Maiu 1887, conform art. 13 din legea pentru alegerea metropoliților și episcopilor eparchioți, pre cum și a constituirei sfântului sinod al bisericeii autocefale ortodoxe române.

* (Invitare.) Reuniunea pompierilor voluntari din opidul Blaș, invită la „Maialul“ cu care e împreunată inaugurarea depositului și o producțiune, ce se vor ține, Duminecă în 22 Maiu st. n. la 3 oare postmeridiane în grădina lui D. Comșa din Veza.

Prețul la petrecere:

De persoană 50 cr. Pompierii liberi.

La cas de timp nefavorabil, petrecerea se va amêna pe Dumineca procsimă următoare.

Comanda.

* (Grindină.) În Orșova a bătut peatra hotarele așa de tare, încât a nimicit cu deseversire s-

mênăturile. Grindina a fost de mărimea alunelor, și a cădut cu o iuțală așa de mare, încât a spart coperișele caselor, și multe ferestri, a devastat cu totul pomii, legumele și viile. În jurul Cohalmului încă a făcut grindina mari stricăciuni în sêmênături și în vii. În comuna Paloș a isbucnit și un foc din cauza trăsnetelor.

* (Diuarium nou.) „Oltvölgyi héti lap“ se va chema un jurnal săptămânal, ce va apăre în Făgăraș. Politică nu va face. Va publica lucrări în limba maghiară, germană și română.

* Cu ocașiunea Rosalelor se vor vinde bilete pentru trenul de plăcere, în Brașov. Acest tren va sta în legătură cu toate stațiunile căilor ferate. Un tren de plăcere va circula a doua zi de Rosale între Brașov și Sinaia.

* Vested despre o interesantă încredințare. După cum se aude, sora principesei noastre de coroană Stefania, princesa Clementina, despre a cărei făptură de fată drăgălașă s'a vorbit mult în anii trecuți, ar fi designată de cătră pressa din afară de fiitoarea soție a prințului Albert Victor de Britania, fiul cel mai mare al prințului de Wales. În chipul acesta, fiitoarea împărăteasa-regina a Austro-Ungariei și fiitoarea regină a Angliei și împărăteasa a Indiei, vor fi legate una cu alta prin legătură de surori. Vestea aceasta până astăzi încă nu este oficioasă; dară legătura proiectată e basată, căci ar fi dat-o pe față chiar regina Victoria, bunica mirelui, înaintea persoanelor princiare adunate cu ocașiunea iubileului de 50 de ani, ce s'a serbat în onoarea ei. Cu începutul lui Iunie întreaga familia regească din Belgia va merge la Windsor, dinpreună și prințul de coroană Rudolf cu soția sa, precum și familia prințiară de coroană din Prusia și acolo în mijlocul acelor 26 de nepoți și nepoate, la care prințul de Wales pune 5 membri, prințul de coroană German 6, ducele de Edinburg 5, urmașii principesei Alice 5, Connaught 2, reposatul Albany 2, și Beatrice 1, se va săvârși serbătorește încredințarea. Princesa Clementina este fca cea mai tineră a regelui Leopold și a reginei Maria Henrietta și s'a născut la 30 Iulie 1872 în Lacken. Surorile ei cele mai mari: Luisa de Coburg și Stefania, ambele sunt măritate în patria mamei lor.

Loterie

Sâmbătă în 14 Maiu 1887.

Viena:	87	34	73	58	41
Timișoara:	14	30	68	45	34

Nr. 179 [1593] 2—3

CONCURS.

În urma concursului scris pentru ocuparea postului de paroch în parochia de classa a III Prihodiste — Tătărești, cu venit anual de 409 fl. 50 cr., neînsinuându-se nici un concurred, prin aceasta să scrie, tot pe lângă venitele de mai nainte a doua oară concurs cu termin de 30 de zile dela prima publicare.

Reflectanții au a-și presenta petițiunile în termenul indicat la subsemnatul.

Brad, în 30 Aprile, 1887.

Oficiul ppter al gr. or. al Zarandului. În conțelegere cu comitetul parochial.

Vasiliu Damian,
protopresbiter.

Nr. 529 [1596] 1—3

EDICT.

Toma Poplăcean gr. or. din Resinari, carele de 5 ani de zile a părăsit

pe legiuita sa muere Stana n. Cotoră, se citează prin aceasta ca în termen de 6 luni dela prima publicare a acestui edict să se prezenteze înaintea subsemnatului, căci la din contră cererea de divorțiu a femeii se va pertracta și decide pe basa pribegirei lui.

Seacunul protopresbiter al gr. or. al Sibiului ca for matrimonial de I instanță.

Sibiui, 20 Martie, 1887.

Simeon Popescu,
protopresbiter.

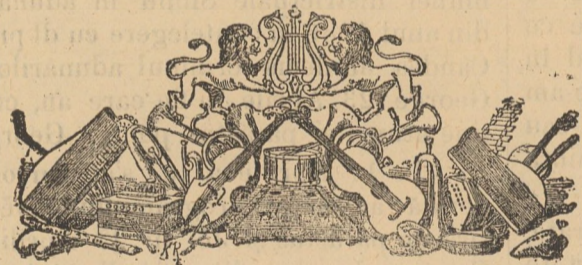
Nr. 2408 civ. 1887. [1594] 2—3

Publicațiune.

Din partea tribunalului regesc din Elisabetopole se aduce la cunoscință publică, că în urma acțiunii baronului Radák Ádám, pertractarea pentru regularea dreptului de cărcimărit și pentru statorirea cheei de proporțiune, contra fostilor domni de pământ și iobagi din Chesler, s'a ordinar pe 30 Iunie 1887 la 3 oare p. m. în localul cancelariei comunale din comuna Chesler, la care cei interesați pe lângă atragerea atențiunii la § 15 din instrucțiunea pentru regularea posesiunilor, se citează spre prezentare.

Din ședința tribunalului regesc din Elisabetopole, ținută la 2 Maiu, 1887.

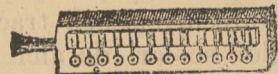
Nagy Ludovic, V. Iakab Árpád,
preș. notariu.

Sternberg Armin

Fabrică pentru instrumente musicale, Budapesta VII Bezirk, Kerepesi-ut Nr. 36.

Fabricațiune și mare magazin de instrumente cordale, pentru batere și suflare, numai de calitate escelentă.

Nou! flauta-harmonică

cu 12 clape, tonuri foarte încântătoare, pentru ori-cine, tinăr ori bătrân, îndată poate cânta. Prețul 2 fl.

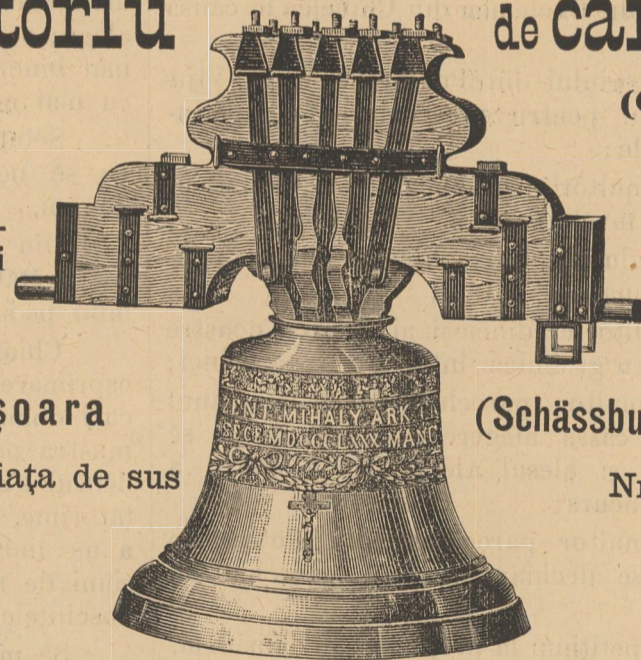
Mare magazin de Ariston, Xiophon, Orpheus, Symphonion cu notele lor. Reparaturile se efeptuează iute, bine și eftin. Instrumente vechi se cumperă. Cataloage mari, ilustrate cu circa 300 de ilustrațiuni la cerere se trimite gratis și franco. Pentru harmonică și harmonium Preț-curante separate cu ilustrațiuni.

[1582] 4—20

Mihaile Manchen, vârsătoriu de campane

(Clopote)

și de construcțiunea cea mai nouă

cu sul sucitoriu

în Sighișoara

(Schässburg-Segesvár)

piața de sus

Nr. 168

o firmă, ce esistă dela anul 1822 și se bucură de un renume bun, se recomandă tuturor comunelor bisericesci a lifera și repara clopote de toată mărimea cu coroana de stejar ori de fer legat, face și scaune de clopote din fer bătut pentru unul sau și mai multe clopote cu prețurile cele mai convenabile. Comandele se efeptuează și în depărtare. Clopote mai mici sunt în tot timpul gata. Solvirea se va primi și în rate. [153:] 5 10